

Miðvikudaginn 8. desember 1993.

Nr. 476/1993. **Einar Helgason**

gegn

Guðfinni Guðmannssyni.

Kærumál. Frávísun frá héraðsdómi.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Haraldur Henrysson, Garðar Gíslason og Gunnar M. Guðmundsson.

Sóknaraðili skaut máli þessu til Hæstaréttar með ódagsettri kæru, sem barst réttinum 24. nóvember sl. Hann krefst þess, að hinum kærða úrskurði verði hrundið og sóknaraðila verði dæmdur málskostnaður í héraði og kærumálskostnaður.

Varnaraðili krefst staðfestingar hins kærða úrskurðar og kærumálskostnaðar.

Með vísan til forsendna hins kærða úrskurðar verður hann staðfestur.

Sóknaraðili greiði varnaraðila 25.000 krónur í kærumálskostnað.

D ó m s o r ð:

Hinn kærði úrskurður er staðfestur.

Sóknaraðili, Einar Helgason, greiði varnaraðila, Guðfinni Guðmannssyni, 25.000 krónur í kærumálskostnað.

Úrskurður Héraðsdóms Suðurlands 3. nóvember 1993.

I.

Mál þetta, sem tekið var til úrskurðar 30. september sl., er höfðað hér fyrir dóminum með stefnu, út gefinni 12. janúar 1993, en birtri 13. nóvember s. á., af Einari Helgasyni, kt. 271154-2329, Njálsgærði 12, Hvolsvelli, á hendur Guðfinni Guðmannssyni, kt. 070648-3699, Króktúni 19, Hvolsvelli. Málið var munnlega flutt vegna frávísunarkröfu stefnda 30. september sl. Í þessum þætti málsins er stefndi sóknaraðili, en stefnandi varnaraðili.

Dómkröfur stefnda, sóknaraðila, eru þessar, „að málinu verði vísað frá dómi og stefnanda gert að greiða stefnda málskostnað að mati dómsins“.

Dómkröfur stefnanda, varnaraðila, eru hins vegar þær, að fram kominni frávísunarkröfu stefnda verði hrundið og málið tekið til efnismeðferðar.

Jafnframt var krafist málskostnaðar úr hendi stefnda, en að mati dómsins.

II.

Stefndi reisir frávísunarkröfu sína á þeim rökum, að dómkröfur stefnanda séu með öllu órökstuddar. Þær séu í stefnu byggðar á reikningi á dskj. nr. 3, en meginliðir hans séu vinnulaun, að fjárhæð 135.000 krónur, og efniskostnaður, 103.000 krónur, hvort tveggja ósundurliðað og órökstutt. Þannig sé hvorki tilgreindur tímafjöldi, sem vinnuliðurinn byggist á, né reikningar sýndir, sem styðji efnisliðinn. Verkið er sagt byggjast á tilboði í múrverk, án þess að það sé skýrt að öðru leyti. Sjálf tilboðið sé ekki lagt fram, og ekki heldur sé því lýst, í hverju verkið, sem tilboðið miðist við, hafi verið fólgið. Á vinnu- og efnisþátt sé lagður virðisaukaskattur, án þess að reikningsgerð sé í samræmi við fortakslaus ákvæði 20. gr. laga nr. 50/1988 um virðisaukaskatt og reglugerð, setti samkvæmt þeim lögum. Máláttilbúnaður stefnanda sé svo gallaður og óglöggur og í ósamræmi við ákvæði e-liðar 80. gr. laga nr. 91/1991, að það hljóti að leiða til þess, að krafa um frávísun málsins nái fram að ganga, en í tilvitnaðri lagagrein komi fram, að stefnandi eigi að lýsa málsatvikum og málsástæðum með skýrum og glöggum hætti, svo að ekki verði um villst, hvert sakarefnið sé.

Í rökstuðningi sínum fyrir því, að kröfu stefnda um frávísun málsins verði hrundið með úrskurði dómarans, vísar stefnandi til þess, að dómkröfur málsins fullnægi skilyrðum d-liðar 1. mgr. 80. gr. laga nr. 91/1991. Fjárhæð kröfu sé tilgreind og hún skýrð. Á það beri að líta, að málið sé rekið sem venjulegt skuldamál. Krafist sé greiðslu fyrir þá vinnu, sem stefnandi hafi innt af hendi fyrir stefnda við hús Bifreiðaskoðunar Íslands, Hvolsvelli. Það sé fyrirsláttur, að stefndi geri sér ekki ljóst, í hverju dómkröfurnar séu fólgnar. Honum sé fullkunnugt um alla málavexti, þótt annað sé gefið í skyn. Það, að réttarskjöl kunni að einhverju leyti að vera í ósamræmi við skattareglur, hafi engin áhrif í þessu sambandi, því að málið eigi auðvitað þrátt fyrir það að hljóta meðferð fyrir dóminum. Málið sé nægilega skýrt af hálfu stefnanda og eigi í samræmi við það að hljóta efnismeðferð hér fyrir dóminum. Þess vegna séu ekki rök fyrir því að taka til greina kröfu stefnda um frávísun málsins.

III.

Í stefnu lýsir stefnandi málsatvikum, málsástæðum og lagarökum með þessum hætti:

„Skuldin byggist á reikningi nr. 3 vegna múrverks, sem stefnandi tók að sér fyrir stefnda við hús Bifreiðaskoðunar Íslands h/f, Hvolsvelli. Vinnulaun voru 135.000 kr., efniskostnaður 103.000 kr. og virðisauka-

skattur 33.075 kr., samtals 271.075 kr., sem eru stefnufjárhæðin. Þrátt fyrir innheimtubréf og innheimtuaðgerðir hefur stefndi ekki fengist til að greiða kröfuna.

Stefnandi styður kröfur sínar lögum nr. 39/1922 um lausafjárkaup. Krafa um greiðslu vanskilavaxta styðst við III. kafla vxtalaga nr. 25/1987. Málskostnaðarkrafan byggist á 129. gr. og 1. mgr. 130. gr. l. nr. 91/1991.“

IV.

Stefna í einkamáli skal vera svo skýr og glögg, að ekki verði um villst, um hvað málið snúist. Þar verður að gera glögga grein fyrir atvikum málsins, þ. e. málsatvikum, og einnig verður sérstaklega að tilgreina málsástæður, þ. e. þau atriði málsatvika, sem hafa þýðingu að lögum. Þá er það meginatriði í þessu sambandi, að gerð sé með skýrum hætti grein fyrir þeim kröfum, sem stefnandi reisir málsókn sína á, við hvaða réttarsamband sé miðað og hvernig það hafi stofnast. Hafi stefnandi tekið að sér verk fyrir stefnda, verður því að liggja ljóst fyrir, um hvað málsaðilar hafi samið, í hverju verkið var fólgið, hvenær það var unnið og hvernig það skyldi greiða. Hafi stefnandi gert stefnda tilboð í verkið, sem stefndi hafi samþykkt, verður að lýsa því tilboði og samningsskilmálum. Liggja verður ljóst fyrir, hvort litið verði á stefnanda sem verktaka, hvort við verklok eigi að miða við uppmælingu eða útselda tímavinnu. Sé um síðara atriðið að ræða, verður tímafjöldi að vera tilgreindur. Öll þessi atriði miða að því, að grundvöllur málsins sé í upphafi málsmeðferðar skýrt og greinilega markaður, svo að stefndi hafi færi á að bregðast við málsókninni með málefnalegum hætti. Þannig skapist skilyrði fyrir afdráttarlausri málsmeðferð og málflutningi.

Mál þetta er vanreifað af hálfu stefnanda. Í stefnu er ekki gerð grein fyrir því verki, sem stefnandi kveðst hafa unnið fyrir stefnda, og einungis látið nægja að segja, að skuldin sé vegna múrverks, sem stefnandi hafi tekið að sér fyrir stefnda við tilgreint hús á Hvolsvelli. Samningi aðila í þessu sambandi er ekki lýst, og af stefnunni verður ekki ráðið, hvort stefnandi er múrari að atvinnu og komi fram sem slíkur gagnvart stefnda. Í stefnunni eru vinnu- og efnisliðir reikningsins með öllu óskýrðir. Almenn tilvísun stefnanda til laga um lausafjárkaup nr. 39/1922 gefa ekki rétta mynd af lögskiptum aðila. Stefna í málinu fullnægir ekki skilyrðum 80. gr. laga nr. 91/1991, einkanlega e-liðar greinarinnar, sem mælir fyrir um gagnorða og skýra lýsingu málsatvika og málsástæðna, svo að ekki orki tvímælis, hvert sakarefnið sé. Lýsing á lagarökum er ónákvæm, og stefnandi hefur ekki lagt fram skjalaskrá í málinu, sem þó á að leggja fram strax við þingfestingu málsins, sbr. 1. mgr. 95. gr. laga nr. 91/1991 um meðferð einkamála.

Að kröfu stefnda og þar sem málið er verulega vanreifað af hálfu stefn-

anda, ber að vísa því frá dómi, og samkvæmt 2. mgr. 130. gr. laga nr. 91/1991 ber stefnanda að greiða stefnda málskostnað, sem þykir hæfilega ákveðinn 35.000 krónur.

Jón Ragnar Þorsteinsson héraðsdómari kveður upp úrskurð þennan.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Máli þessu er vísað frá dómi, og ber stefnanda, Einari Helgasyni, kt. 271154-2329, að greiða stefnda, Guðfinni Guðmannssyni, kt. 070648-3699, 35.000 krónur í málskostnað.
